

Cu fiecare cuvânt pe care îl citea,
insula ei din ce în ce mai plină devenea.

În aer se simțea un parfum necunoscut -
nu știa cum să-l descrie, dar părea o adiere de speranță.

Și, tot citind, Mia văzu
un pod îngust apărând în fața ei.

Păși cu teamă pe
scândurile de lemn.
Dacă podul se prăbușea?

Dacă nu ducea nicăieri?

Dar, pe măsură ce citea,
podul tot mai stabil devenea.

Curând, avea arcade solide din piatră rezistentă,
care acopereau cu ușurință distanța dintre ea
și mica insulă pe care o lăsase în urmă.

Ținând bine cartea, Mia merse tot înainte pe pod, încercând să zărească ce se afla în față.

Așa își dădu seama că podul ducea undeva.

Curând, Mia ajunsese într-un loc nou și privi uimită în jur. Era plin de cărți, mai multe cărți decât credea că pot exista, despre orice îți puteai imagina.

